

מג:

עין משפט
נר מצוה

מִזֶּה אֵין מִי פֶּסֶחַ פֶּסֶחַ מֵהֶלֶבֶת
 שֶׁבֶת הֵלֶבֶת וּ פֶּסֶחַ
 הֵלֶבֶת כִּי סִמַּג לְאִוִּין סָה
 טוֹשׁ"ע אִו"ח סִמֵּן שֵׁא
 סַעִיף ו':
 מִזֶּה ב ג מִי שֶׁס פֶּסֶחַ הֵלֶבֶת
 כֹּא [כִּב] טוֹר שׁו"ע אִו"ח
 שֶׁס סַעִיף א':

תום' ישנים

(א) ומשמע דהו שיש שם
הכלות הכרזה דלא הוי מוקפא
מחמת ספרון כוס;
(ב) ועליל מנייה ה"מ לשנויי
שדרי משום הפסד אלנא
דמשני שנירא חדא לבולוה
בצריך למקומו;
(ג) ומיניה דוחק הרשב"א
דמשבו להמיר שורח
דחשאלנא;
(ד) דהא רבנא
דמפרשי טעמא משום הלל
סאינא מנייה ולית היה
דיבטול כלי וכל טעמא דאין
לית נטל (חלף) (חלף) מיקש'
לית ברייתא דלסרי בפ'
מבאר דף קנ"ד; להבדיל
מסתחי כריס וכסמות אלנא
ודאי משום טורח;

מוסף תוספות

[illegible]

ב'למטה. מוס' לקמן קלת. ד'ב'
 מושיב על ה' כסא. יא' שמושיב על ה'
 כסא. ב'בית. שצריך לאחזה
 בידו, ואח"כ לסדר תחתיה
 ההבית. מוס' לקמן קלת.
 ד'בית. כסא. יב' צביות
 ששמוסדרין באזור
 ומושיבין אחת ע"ג שטים.
 יג' לקמן קלת. ד"ה כסא.
 יד' לפרוס העזר תחת
 באזור ואח"כ להביא
 המטה תחתיו. מוס' לקמן
 ד"ה כסא. יז' ריב
 התנה הו"ל הנהו ע"ג
 דרבימא בעו כסא
 וכלילא בעו אוריא.
 יח' ירעצא. יט' אורי
 כלב. יתירו לו כענין זה
 וזה

ש'אמרו כאן. ריטצ"א. טו. |
לצל. ריטצ"א. יח. הכא. מוס
כא. ד'על המת ועל האוכל
לילך. מוס' הר"ש. כד. וב
ינענעו בידו אלא מנ

אמרו מניח עליו ככר א
ואוקמינהו בתנאי, אין מ

כירה פרק שלישי שבת

לדעותם כדתינא צסוף פרק
ה חלות דצס צסוגג חייב
נא והוי דצר שאינו ניטל^א
אי ומי רגילות שיש דצס

דאיכא דבש בימות
מאי איכא למימר
ששתי חלות והא
הא לא חשיב עלייה
דתני ובלבד שלא
כשחישש בד"א
עליהן אסור הא קמ'
ובלבד שלא יתכוין
ל' מוקצה אי ר' יהודה
הא דבר שאין מתכוין
מאי ובלבד שלא
כמצודה דלישבוק

ליתצדו ממילא רב א
החמה ובימות הגשם
ובגשמים מפני הגעש
וביומי תשרי דאיכא ד
גשמים ואיכא דבש
ואמרו ליה לר' יצחק
לשמעתך בבבל דא
אלמת בשביל חי וא
בשביל מת מאי היא
וכן תנא שילא מרי
שני בני אדם ויושבין
זה מביא מטה ויושב
עליה חם ל
מחצלת ופורסין עליה
והולך לו וזה זוקף
ונמצאת מחיצה עש
המוטל בחמה רב יה
ממטה למטה רב חנ
דרב אמר ^המניח עליו
היכא דאיכא ככר א
פליגי דשרי ^בכי פליגי

ההצד שמיה טלטול והיה
הצד שמיה טלטול מן הצד י
סבר טלטול מן הצד י
קמא אי דליכא מ"ט
שמציילין את המת מומ
הדליקה אמר ר' יד
ליכא כתנאי א אין
מן הצד שמיה טלטול

אכל ממטה למעלה אסור
לה אסור וכן ציעתא וכן
א"ל זיל כרוך בודיא ושי
התחממות היו כבר עש
אלא לדבר הניטל ^{טז} מה
לעיל: זה הווקע מפתח.
הסדין שלה תפול החמה ע
בזל מ"מ (אין) ניטל הכל
עם המט ^{כז}: ונשטמו ו
הא שיעשה בשביל חי: דר
אכר ומינוק ואין לו אלא
סה לר"י דצריש כל הכלים
ל ובסוף פ' מולין (שם קמ)
אז (ב"מ קב:) ובפרק בית

י. ניטל. ריטצ"א. יז. רועה שהי' צריך
אינו אלא תוספת מחיצה. תוס' הרמ"ש.
קצ"א. כג. לא הי' ניכר שהיה רועה
ו"ש. כו. תנינא הקש שעל המטה לא
מגענעו בידו, ש"מ. ח' הר"ן.

א' פליגי שמניח עליו ככר או תי
ט שמעתי שמצילין את המת מפני

ראינא דצ. דצר הניטל
הדבורים חלות חלות של זכר
שמים שיתפרנסו מהן
מאת הספינה (צ"צ פ.) הלוקח

דאיכא דבש בימות הגשמים וליכא דבש
מאי איכא למימר לא נצרכא אלא לאותן
שתי חלות והא מוקצות נינהו דחשיב עליהו
הא לא חשיב עליהו מאי אסור אי הכי הא
דתני ובלבד שלא יתכוין לצוד לפלוג ולתני
בדידה בר"א כשחישב עליהן אבל לא חישב
עליהן אסור הא קמ"ל אע"פ שחישב עליהן
ובלבד שלא יתכוין לצוד מני אי ר"ש א לית
ל"ל מוקצה אי ר' יהודה כי לא מתכוין מאי הוי
הא דבר שאין מתכוין אסור לעולם ר' יהודה
מאי ובלבד שלא יתכוין לצוד שלא יעשנה
במצודה דלישבוק להו רווחא כי היכי דלא
ליתצדו ממילא רב אשי אמר מי קתני בימות
החמה ובימות הגשמים בחמה מפני החמה
ובגשמים מפני הגשמים קתני ביומי ניסן
וביומי תשרי דאיכא חמה (ואיכא צינה) ואיכא
גשמים ואיכא דבש אמר להו רב ששת פוקו
ואמרו ליה לר' יצחק כבר תרגמא רב הונא
לשמעתיד בבבל דא"ר הונא עושין מחיצה
למית בשביל חי ואין עושין מחיצה למת
בשביל מת מאי היא דא"ר שמואל בר יהודה
וכן תנא שילא מרי "מת המוטל בחמה באים
שני בני אדם ויושבין בצדו חם להם מלמטה
וזה מביא מטה ויושב עליה וזה מביא מטה
ויושב עליה חם להם מלמעלה מביאים
ומחצלת ופורסין עליהן זה זוקף מטהו וגשמתו
וזה זוקף מטהו וגשמתו והולך לו
וגמצאת מחיצה עשויה מאלה איתמר מת
המוטל בחמה רב יהודה אמר שמואל ה"ה הפכו
ממטה למטה רב חנינא בר שלמיא משמיה
דרב אמר "מניח עליו ככר או תינוק ומטלטלו
היכא דאיכא ככר או תינוק כולי' עלמא לא
פליגי דשרי "כי פליגי דלית ליה מ"ס "טלטול
מן הצד שמיה טלטול ומ"ס לא שמיה טלטול
לימא כתנאי "אין מצילין את המת מפני
הדליקה אמר ר' יהודה בן לקיש שמעתי

שמציילין את המת מפני הדליקה היכי דמי אי
קמא אי דליכא מ"ט דר' יהודה בן לקיש אלא
מטול מן הצד שמיה מטול ומ"ס לא ש
הצד שמיה מטול והיינו טעמא דר' יהודה בן ל

אבל ממטה למעלה אסור משום אהל כדאמר' בהמצ
לה אסור' וכן ציעתא' וכן קידרא' וכן חציתא' ופוריא'
אל' זיל כרוך דודיא ושירי זה טפח למחר פשטוהו מו
ההחמוות היו כבר עשויות ואם היה פורש עליהן ה
אלא לדבר הניטול' מה שהיה מוסר למחר לא חשיב
עליו: זה זוקק מבתו. תימה לרי' דרצא לא שרי'
בסין שלא תפול ההמה על המה ועל האולוני' והסת
על מים (אין) ניטל הכלי בשביל מה יוש לומר דהת
עם המה' ונשמא' והולך לו. ואין צריך לישאר
אה עשושה בשביל חי: דב'ע' שלמור' מן הצד שמי
א כבר ותינוק ואין לו אלא מטה אחת' וטעם דרבי יהו
שה לרי' דבריש כל הכלים (לקמן קג). פסק רז נחמן כר'
יל ובסוף פ' תולין (שם קמא). אמרי צי רב' טלטול מן
אל (צ"מ קב). ובפרק בית כור (צ"ב קה). מנצרך מילתיה

בפריסת ע"ג הכוונה ובלבד שלא ובלבד שלא יתכוין לצדו, שלא ילך וירוח כמעט המחצית מן נקב שלא רב הונא שמעתיהו דר' יצחק בבבא כיצד מן מוטל בחמה בדין ב' ב' ו

מ' פליגי שמניח עליו ככר או תינוק ומטלטלו, (וכ"ע) נכי פליגי היכא
שמעתי שמצילין את המת מפני הדליקה. ואמרין כ"ע טלטול מן הז

מסורת הש"ס

(א) [נעיל ל: לקמן קמב:];
(ב) [לקמן קכג. קמא.];
(ג) [תוספ' פי"ד] יומא פה,
(ד) יומא שם, (ה) [לקמן קכה:];
(ו) מה"ר שכתב הגיה והלא
משמע דאע"ג דאינו כו',
(ז) ז"ל דהכא,

גליון הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

יב נסים

אמר ליה לא נצרכה אלא
ל'אאותן ב' חלות. מנהג הוא
בעת חתיכת הדבש מן
הכוורת להניח ב' חלות
ל'סס הדבורים. ותישתכח
ציקר דיליה בבבא [בתרא]
בפרק המוכר את הספינה
[דף פ] חלות דבש מניח שתי
חלות חיצונות.

רבינו חננאל

[illegible]

וזה [היא], והאי דקתני
 כסתומין בכורות, אלא
 רב ששת כבר תירגם
 חיצה למת בשביל המת,
 ויושב עליה וזה מביא
 למיטה, ומשמיה דרב
 שמיה טילטול. ואתנין
 שאדם בחול על מת